

РЕШЕНИЕ

№ 10642

гр. София, 03.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 11.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3671** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба, подадена от Р. С. Б. срещу решение № 1040-21-168 от 29.03.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. град. Излага съображения за незаконосъобразност на акта и моли същият да бъде отменен. Претендира разноски. Представя списък /л. 68/.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 29.03.2024 г. са оставени без уважение три броя жалби на Б. срещу разпореждане от 20.03.2024 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО.

Със заявление от 08.03.2024 г. /л. 35/ Р. Б. е поискала да ѝ бъде отпуснато парично обезщетение за безработица, тъй като правоотношението ѝ с Х. П. Е. Си Ди Ес България ЕООД било прекратено на основание чл. 71, ал. 1 от КТ. Представена е заповед за прекратяване на трудовото правоотношение в срока на изпитване /л. 37/.

С разпореждане от 20.03.2024 г. е възстановено изплащането на отпуснатото с разпореждане от 23.08.2023 г. парично обезщетение за безработица за периода от 08.03.2024 г. до 09.06.2024 г. в размер на 18 лева дневно. Като мотив е посочено прекратяване на трудовата дейност, за която лицето е подлежало на задължително

осигуряване по чл. 4 от КСО.

Б. е подала три жалби срещу разпореждането от 20.03.2024 г. /л. 20, л. 21 и л. 22/. Претендира пълен размер на обезщетението, което следвало да бъде отпуснато за максимално възможен период.

С разпореждане от 23.08.2023 г. /л. 54/ на Б. е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 09.08.2023 до 08.12.2023 г. Представено е заявление за прекратяване на правоотношение на Б. с А. България ЕАД, считано от 09.08.2023 г. /л. 56/.

С разпореждане от 11.09.2023 г. /л.52/ е прекратено изплащането на отпуснатото на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО с разпореждане от 23.08.2023 г., считано от 21.08.2023 г., поради подадена информация по реда на чл. 62 КТ от осигурителя Х. П. Ентръпрайз Си Ди Ес България ЕООД /Х. П./ за сключен трудов договор на 21.08.2023.

С ново разпореждане от 12.09.2023 г. /л. 48/ - е възстановено изплащането на отпуснатото с разпореждане от 23.08.2023 г. парично обезщетение за безработица за периода 21.08.2023-08.12.2023 г. в размер на 18 лева дневно, поради подадена от Б. декларация /л.50/, че започва работа, считано от 07.09.2023.

С разпореждане от 12.09.2023 г. /л. 46/ е прекратено изплащането на отпуснатото на основание чл. 54ж, ал. 1 вр. чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО с разпореждане от 23.08.2023 г. обезщетение, считано от 07.09.2023 г., поради започване на трудова дейност.

Разпорежданията от 2023 г. не са обжалвани.

От справка-опис на документи за стаж /л. 30/ се установява трудов стаж на Б. за периодите 09.08.2023-07.09.2023 и 08.03.2024-09.06.2024 г.

Представени са доказателства за компетентност на лицата, издали съответно обжалваното решение и разпореждането от 20.03.2024 г. /л. 18 и л. 32/.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО, като с него е потвърдено разпореждането от 20.03.2024 г., издадено от П. Ц., компетентна съгл. чл. 5ж, ал. 1 от КСО и с оглед представената заповед /л. 32/. При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Между страните не се спори, че трудовото правоотношение на Б. с А. България ЕООД е прекратено на основание чл. 326, ал. 1 от КТ, считано от 09.08.2023 г. От тази дата й е отпуснато парично обезщетение за безработица /ПОБ/ в размер на 18 лева за минимален период с оглед основанието за прекратяване - чл. 326, ал. 1 от КТ. Разпореждането не е обжалвано и е влязло в сила. Впоследствие, считано от 07.09.2023 г. изплащането на ПОБ е прекратено, тъй като Б. е започнала работа в Х. П.. Трудовият й договор с Х. П. е прекратен от 08.03.2024 г. на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, като от тази дата е възстановено изплащането на ПОБ за периода 08.03.2024-09.06.2024 г. в размер на 18 лева дневно. Не е спорен, видно и от твърденията в жалбата до съда, срокът, за който е възстановено изплащането на обезщетението. Не е спорно и че заплащането на ПОБ законосъобразно е било спряно на основание чл. 54д, ал. 1, т. 1 от КСО, с оглед започване на работа в Х. П..

Спорен е размерът на обезщетението, в частност дали след прекратяването на трудовия договор на Б. с Х. П. ПОБ следва да бъде в първоначалния отпуснат

минимален размер, определен с необжалваното разпореждане от 23.08.2023 г. след прекратяването на договора с А. България ЕООД, или следва да се определи ПОБ в по-висок размер, съобразно прекратения на различно правно основание трудов договор с друг работодател – Х. П..

Съгласно разпоредбата на чл. 54д, ал. 5 от КСО ако по време на получаване на паричното обезщетение лицето започне да упражнява дейност - основание за задължително осигуряване по чл. 4 или трудова дейност по законодателството на друга държава, която бъде преустановена след по-малко от 12 месеца, изплащането на паричното обезщетение се възстановява за оставащия към датата на прекратяването период, ако регистрацията на лицето в Агенцията по заетостта е направена в срок 7 работни дни от прекратяване на трудовата дейност.

В случая Б. своевременно е уведомила органите на НОИ за настъпилото обстоятелството – прекратяване на договора с Х. П., поради което изплащането е било възстановено за оставащия период.

Съдът намира обаче, че незаконосъобразно е определен размер на ПОБ без да е отчетена дейността в Х. П. и получаваните доходи при този работодател. Това е така, доколкото от една страна КСО предвижда изрично възстановяване за оставащия период, но не коментира размера на обезщетението, за определянето на което следва да се отчете и положеният труд при следващия работодател. В противен случай разпоредбата на закона изрично би регламентирала и възстановяване на обезщетението в същия размер. Друг е въпросът, че е нелогично, при определянето на ПОБ да не се вземе предвид допълнително положеният труд и получаваното възнаграждение, върху което в съответствие с чл. 4 от КСО надлежно са плащани осигуровки, тъй като получаваните възнаграждения са в рамките на 24-те месеца, предвидени в чл. 54б, ал. 1 от КСО.

В горния смисъл е и съдебната практика - Решение № 2369 от 1.12.2021 г. на АдмС - П. по адм. д. № 2078/2021 г., Решение № 181 от 12.01.2021 г. на АдмС - Б. по адм. д. № 1053/2020 г. и цитираната в последното практика на ВАС. В посочените решения се разглеждат сходни случаи на прекратяване и възстановяване на ПОБ за лица, положили труд и получавали възнаграждение в рамките на 12-месечния период по чл. 54д, ал. 5 от КСО. Единствената разлика е, че се касае за случаи, в които трудът, в рамките на 12-те месеца, е положен в чужбина, но тези лица не биха могли да са в по-благоприятно положение от лицата, положили труд в България, какъвто е случаят с Р. Б..

Както бе посочено по-горе, нормата на чл. 54д, ал. 5 от КСО не изисква възстановяване на ПОБ в същия размер, а и това е нелогични предвид натрупания допълнителен трудов стаж в рамките на 12-те месеца.

С оглед на изложеното жалбата се явява основателна и следва да бъде уважена като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне относно размера на ПОБ при съобразяване с възнаграждението, получавано от Б. в Х. П. и основанието за прекратяване на трудовия й договор с този работодател.

При този изход на спора в тежест на ответника остават направените от него разноски. Жалбоподателката претендира разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като представя и списък. Разноски за държавна такса не следва да бъдат възлагани в тежест на ответника, тъй като производството е безплатно, тоест ответникът не би могъл да носи отговорност за неправилно внесената от Б. държавна такса от 10 лева, която може да й бъде

възстановена при подадено заявление в този смисъл. На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА
вр. чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските
възнаграждения ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. Д. С.-К. сумата в
размер на 500 лева.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. С. Б. решение № 1040-21-168 от 29.03.2024 г. на Директора
на ТП на НОИ С. град, с което са оставени без уважение жалбите на Б. срещу
разпореждане № 214-00-12130-5 от 20.03.2024 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1
от КСО.

ВРЪЩА преписката на ТП на НОИ С. град за ново произнасяне съобразно дадени в
настоящото решение указания.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. град да заплати на адв. Д. С.-К., член на САК, адв. № [ЕГН],
разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния
административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: